

Dag lieve studenten,

Bedankt dat jullie er staan ondanks deze onzekere tijden. Bedankt voor jullie veerkracht, jullie moed. Het is het zoveelste jaar op rij dat ik jullie docente mag zijn en als het mocht en kon, dan zou ik jullie stevig omhelzen, zo graag zie ik jullie. Dank jullie voor alles wat ik van jullie leer.

De pandemie heeft alles op zijn kop gezet en terwijl ik dit schrijf gaat het onderwijs opnieuw grotendeels online, die omhelzing is nog niet voor morgen.

Gelukkig hebben jullie toegang tot het internet, voor heel veel studenten hier en in de rest van de wereld is dat jammer genoeg niet het geval.

Deze pandemie heeft de breuklijnen tussen mensen, arm en rijk, gezond of ziek, jong en oud, blootgelegd en uitvergroot. De meest kwetsbaren zijn nog kwetsbaarder geworden.

En de meesten van jullie zien dat ook, hoe onze maatschappij opgedeeld is langs lijnen van welvaart, bezit en macht.

We praten er soms over, over die zichtbare ongelijkheid. Wegkijken is moeilijker geworden. Ik weet dat velen van jullie onzeker zijn, dat jullie je afvragen waar we naartoe gaan, welke wereld er zich aandient? En of er nog wel een toekomst is?

Bedankt dat jullie deze grote vragen stellen ook al is er niet onmiddellijk een antwoord, ook al is er op de campus niet echt ruimte en tijd om hier samen over te praten want we moeten het leerplan volgen, doordoen, we moeten redden wat er te redden valt.

Maar willen jullie wel redden wat er te redden valt? Zadelen wij jullie niet op met onze eigen verlangens en wensdromen?

Hoeveel keer hebben we niet gesproken over de onzin van de wens om zo snel als mogelijk terug te keren naar het normale? De meesten van jullie willen helemaal niet terug naar normaal in een wereld die structureel ongelijk is.

Dat stelt mij gerust, maar ik moet bekennen, soms betrap ik er mezelf op toch te verlangen naar het 'normale', naar 'vroeger was het beter', naar een leven dat niet ontregeld wordt door een virus. Maar onze gesprekken brengen me weer met de voeten op de grond, vroeger is een land dat niet bestaat. Verlangen naar het normale is even absurd als verlangen naar onveranderlijkheid.

Jullie zijn veel beter in het aanvaarden dat het leven één en al beweging is en dat er nergens een eindpunt is waar alles bereikt zal zijn, volmaakt en normaal. We voelen allemaal dat er mogelijkheden zijn, hoopgevende alternatieven. Maar om die alternatieven te concretiseren, om die vast te pakken hebben wij ruimte en tijd nodig om te praten over de toekomst die we willen, over de wereld van onze verbeelding.

Lieve studenten, ik beloof dat ik meer ruimte en tijd zal maken tijdens mijn les om te praten over al die grote vragen waar jullie mee zitten, blijven jullie ondertussen met aandacht naar de wereld kijken en luisteren. Blijf scherp, blijf opmerkzaam.

steun verb(l)ind

Liefs,

Rachida Lamrabet